

Konec roku se blíží a já shledávám na svém stole hromádku CD, která si zaslouží, abych se o nich zmínil a tím na ně i upoutal vaši pozornost.

Dvě první u mě kandidují na zmínění se o nich i v různých výročních anketách, jejichž snad budu respondentem i v roce 2020. Tím prvním je album **Epydemye Milé děti**, strhující výpověď o lidském životě od počátku až do soumraku, podávaná z různých úhlů pohledu. V každém případě je z textů poznat čerstvá zkušenost z nové pozice v životě, promítnutá na pozadí dosavadních zážitků a zkušeností. V hudební složce používá Epydemye svoje vyzkoušené postupy, které jí již v minulosti úspěch přinesly, není to však totéž, co opakování. Jinými slovy řečeno si skupina vytvořila svůj nezaměnitelný hudební rukopis postavený na střídání silných a intimních okamžiků ve skladbách, které křížově podtrhávají texty jednotlivých písní. Patrné je to ve skladbách

Ato

mová elektrárna

nebo

Dík, tvoje máma

či

Přijít můžeš kdykoliv

. Album doporučuji poslouchat jako celek a budete mít před očima obraz dětství a rodičovství z obou stran.{desky 1615}

Druhé album je deska, na kterou jsem se vysloveně těšil tak, že jsem si od interpreta, kterého jsem viděl na Notování, vyžádal předem alespoň mp3 nahrávky pro pořad Countryradia Folkmenu. Nu, a deska je na světě, jmenuje se **Cellofolk** a jejím tvůrcem a interpretem je **Pavel Čadek**

. Název odkazuje na to, že Pavel Čadek se nedoprovází na kytaru, ale na violoncello. A činí tak s neuvěřitelnou zručností a fantazií, až jsem nevěřil, co z tohoto, trochu konzervativního, nástroje lze vyloudit. Na pódiu vás pak zaujme i jistotou v projevu a připraveným průvodním slovem. Ovšem jeho silou jsou texty. Já poznal nejprve ty veselé až satirické, u kterých se dodnes, přes mnohanásobný poslech, stále usmívám, až slzím (

Úředníkův song

,

Nelajkla mi status

). Ale na desce Pavel Čadek ukazuje, že se umí s nadhledem zastavit i u vážnějších témat, vyvolat zamyšlení a přitom zůstat vtipný, i když někdy trochu posmutněle (

Czechia

). Nesmí chybět pochopitelně píseň „milostná“ z jiného úhlu než Nelajkla... Tou je skladba *Ženská co mě brzo zničí*

. Pavel Čadek v textech ukazuje výbornou práci s češtinou, schopnost vršit nejen rýmy, ale i významy a přirovnání na sebe tak, že z nich je logický, někdy i mírně absurdní celek. Trošku padá řemen u skladeb pomalejších, či u těch, kde opravdu zvažní. Ale i tam se s tématem

Napsal uživatel Miloš Keller
Středa, 11. Prosinec 2019 20:25

nakonec vyrovná s velikou ctí (

Postižení

). Snad se Eva Suková neurazí (a Pavel taky ne), když napíšu: Blondýna v kalhotách.{desky 1631}

Další dvě alba jsou rovněž pozoruhodná, leč na hlubokou stopu v hudebních dějinách to přeci jen nebude. Tím prvním je CD **Pětník 20/19** - název skupiny je jasný a navzdory letopočtu se nejedná o novinky, nýbrž o „pětnické“ verze slavných folkových písní v provedení – tak jak je to u **Pětníku** zvykem – a capella. To může u

ortodoxních příznivců původních verzí vyvolat nelásku, ale když se poctivě zaposloucháte, tak uslyšíte kromě bezchybně vedených hlasů i spoustu mravenčí aranžérské práce zřejmě Honzy Hučína. Oceníte, jak dovede nahradit nejen sólové, ale i rytmické a doprovodné nástroje lidskými hlasy. I když mám rád od Pětníku víc jejich vlastní skladby (jedna tam taky je – *No tak jo*

), je dobře, že se do tohoto projektu k dvaceti letům existence kapely pustili. Ukázali nový pohled na klasické folkové pecky a to je dobře.{desky 1618}

Nu, a nakonec výlet do Skotska či Irska. Takových skupin je spousta a více či méně pravdivě nebo s větším či menším osobním vkladem tamní muziku interpretují, nebo používají jako vzor pro vlastní tvorbu. Toto je jeden z těch lepších a spíše vlastně velmi dobrých příkladů: **Five Leaf Clover**

–

Feel like...

. Naprostá většina písní (až na dvě) není v češtině, ale vlastně to vůbec nevadí. Strhne vás drive a nasazení, které skupina na desce předvádí, že zpěv a text vnímáte jako další hudební linku. Striktně se drží tamních místních hudebních postupů a zvyklostí. Texty jsou přiloženy v angličtině, takže ti znalí se z bookletu obsah dozvědí. Ale lepší je prostě se jen nechat unášet dravou muzikou, hranou místy trochu nepřesně, ale s o to větší dávkou zapálení pro věc, které možná by některé Iry či Skoty až udivilo. Troufám si tvrdit, že provedení písní je v podstatě mezižánrové – že by se při poslechu sešli a společně si notovali folkaři i rockeři. Když už jsem výše použil přirovnání, použiji ho i zde k charakteristice: čeští Rednex. A to si myslím, že je charakteristika lichotivá.{desky 1614}